

Rikkinäiset sillat on poltettava (yksinpeli)

Post by hitodama on Aug 24, 2011, 15:41

// Hei olen hitodama ja täytän randompuolen pitkäveteisillä, sekavilla yksinpeleilläni. \o //

Vaikka suuret tummanvioletit myrskypilvet olivat aamun aikana lähteneet lähestymään uhkaavalla nopeudella Andriaanan itärannikkoa, oli eräs levottomasti ristiin rastiin saarta kuljeskellut olento päättänyt uhmata niiden vauhtia ja lähtenyt uimaan suoraan valtavia pilvimassoja kohti. Punaisen koiraeläimen päämäärä ei ollut kuitenkaan niin kaukana, etteikö hän olisi uskonut pääsevänsä sinne ja vielä takaisin rannallekin hyvissä ajoin ennen myrskyn iskemistä, mutta silti hän ei katsonut asiakseen viivytellä vedessä turhan pitkään. Niinpä hän kauhoi suolaista merivettä tassuillaan ja ui vimmatusti eteenpäin, sekä kurtisteli samalla ärtyneesti kulmiaan muistoille, jotka pakostakin pyrkivät nousemaan hänen mieleensä. Naaras ei nimittäin ollut uinut kertaakaan kunnolla meressä sen jälkeen, kun oli alkujaan vuosia sitten saarella rantautunut, joten veden epämiellyttävä haju sai menneet ajat palaamaan raivostuttavan tehokkaasti hänen mieleensä.

Päästyään ensimmäistä kertaa elämässään Lahkon haltuun ottamalle saarelle jäi Sanguinaria Mirada rannikolle tasaamaan hengitystään samalla, kun hän antoi hyisen katseensa käydä tutkailemassa jokaista näkökentässään olevaa sopukkaa. Laiva, josta hän oli kuullut vain kaukaa kiertäneiden huhupuheiden kautta, oli hänelle melkoinen pettymys, oikeastaan pelkkä typerä vene. Vaikka sen jollakin konstilla olisikin saanut irti karikosta, ei siinä ollut taatusti sen vertaa merikelpoisuutta jäljellä, että sillä olisi päässyt valtameriä ehjin nahoin ylittämään. Ei sillä, että naaras tosin olisi edes itselleen myöntänyt toivoneensa moisen mahdollisuuden olemassaoloa - hän oli nimittäin tullut venhon kunnan arvioimisen sijasta etsimään jotakin, jonka hän oli hajujälkien perusteella päätellyt löytyvän mahdollisesti kapineen sisäosista. Nyt, kun punaturkki oli yhä lähempänä kohdettaan, uskoi hän varsin varmasti olleensa oikeassa.

"Trezésira Diora!" arpikasvoinen koira huusi voimiensa takaa ja jäi aloilleen odottamaan, miten huutoon mahdettaisiin vartioidulla aluksella reagoida. Vaan mikäli laivaa joku todella vahti, ei tämä ainakaan osoittanut olevansa kiinnostunut ilmiselvästi lahkokieliisiä sanoja käyttävän tulokkaan möykkäämisestä. Kukaan ei vastannut ja kun vain tuuli suhisi matalakasvuisissa, riepotelluissa pensastoissa, ehti naaras jo tuntea närkästyvänsä. Juuri kun hän oli aikeissa lähteä kaivamaan nimeltä kutsumaansa koirasutta omakätisesti esille purtilosta, nousi tuon mustaharjaksisen naaraan epäuskoisen ilmeen koristama pää kuitenkin esiin veneen reunalla.

"...äiti?" nuorikko huikkasi tunteita vailla olevalla äänellään, kun hän tunnisti rantakivillä seisoksivan kirkkaanvärisen elikon emokseen. Oikeastaan hän oli tiennyt kuka hänen nimeään karjui jo kuullessaan Miradan kummallisen aksentin koristaman sanaparin, mutta hän ei todellakaan ollut halunnut uskoa kuulleen oikein. Nyt oli kuitenkin varsin vaikea enää olla uskomatta, kun taistelukoira lähti harppomaan määrätietoisesti kohti hänen olinpaikkaansa.

Miradan kavutessa laskusiltaa pitkin ylös laivan kannelle seurasi tyttärensä tämän saapumista täysin ilmeettömänä. Hän ei suoraan sanottuna tiennyt miten hänen olisi pitänyt ilmehtiä, sillä hän ei käsittänyt miksi punaturkki oli laivasaarelle saapunut. Ilmeisesti hänen takiaan, mutta silti se jätti kaikki miksi-alkuiset kysymykset tyystin avoimiksi. Zésiralla ei ollut mitään halua tavata äitiään, ja hän oli luullut Miradan tunteneen viimeisen tapaamiskerran jälkeen samoin. Taistelukoira kun oli harpponut Hjéresatin sotatantereelta pois niskojaan nakellen, taakseen vilkaisuitta, haavoittuneista piittaamatta.

"Vaie tälaiisesa murjusa sine nykyään asustat, hmm?" punaturkki tuhahti päästessään kannelle ja lähtiessään suurin tein tutkailemaan laivaa lähemmin. Zésiran hampaiden ote ruoskansa puisesta varresta kiristyi, mutta muutoin hän ei reagoinut äitinsä selvään halveksuntaan mitenkään.

"Kyllä. Olen asunut jo monta kuukautta", nuorikko tyytyi vastaamaan, mikä kirvoitti emonsa huulilta uuden tuhahtuksen.

"Sodasta lähtien, vaie?" Mirada tiukkasi viitsimättä katsoa tyttärtään kohden. Vaan mikäli hän olisi katsonut, olisi hän nähnyt tämän iskun osuneen edellistä kipeämmin ja saaneen koirasuden suorastaan vavahtamaan. Zésira ei ollut uskonut toisen ottavan sotaa puheenaiheeksi sentään ihan näin pian.

"Ei, en aivan... Olin, hmm, jonkin aikaa aluksi Ederan mailla. Kuulun nykyisin Djalaan." Kolmatta kertaa ei punaturkki sentään tuhahtanut - nyt hän yltyi suorastaan naurahtamaan.

"Olet liittynyt lauuman? Saitko kentiees sinekin nykyisestä Hjóresatin jäänöksestä tarpeeksesi? Mine tieesin heti alun alkujankin, että koko roska on menetetty kun--"

"Äiti, Hjóresatia ei enää ole."

Yksinkertainen, toteava lause sai jäätävän hiljaisuuden laskeutumaan laivalle. Ympäriinsä käyskennellyt Mirada seisahtui aloilleen ja Zésira painoi vaistomaisesti katseensa kohti kannen pintaa, kuin olisi tehnyt jotakin häpeämisen arvoista ja tiennyt tulevansa sen ansiosta pian kuritetuksi. Hän tiesi eleensä typeräksi, turhaksi; ei Hjóreatin loppu ollut sen ensimmäiselläkään tavalla hänen syynsä. Vaan siitä huolimatta pelkkä Miradan läsnäolo sai naaraan tuntemaan itsensä taas pieneksi pennuksi, jonka oli nöyristeltävä emonsa edessä, jottei olisi tullut liian pahoin hakatuksi.

"Miten niine eii ole?" taistelukoira muutaman tovin kuluttua kysyi äänellä, joka sai tyttärensä niskakarvat nousemaan pystyyn. Pelätä hän ei suoranaisesti toista osannut, ei perinteisessä mielessä, mutta pelkkä aiheesta puhuminenkin sai hänen vatsansa kipristymään kasaan. Kaikki oli vielä kaksin verroin pahempaa, kun asioista oli keskusteltava juuri tuliluontoisen taistelijan kanssa.

"Koeth Musta teki sen, mihin me kaikki ne vuodet pyrimme. Hän on yhdistänyt Hjóresatin muuhun Lahkoon, noussut sen kaiken johtajaksi. Hjóresatia ei enää tarvita", nuorempi naaraista selitti hitaasti, kuin itsekin sanojaan taas kerran maistellen. Niiden maku oli katkeransuloinen ja yhtä aikaa niin kovin voimakas ja silti epätodellinen. Vaikka ruoskankantaja luuli jo tykkänään hyväksyneensä tapahtumat, osoitti niiden käsittelyyn ottaminen hänen olleen väärässä. Ryhmän, johon hän oli syntynyt ja kasvanut, loppu satutti häntä yhä, sai hänet tuntemaan elonsa pelottavalla tavalla merkityksettömäksi.

"Hmph, vaie niin", Mirada kaikkien todennäköisyyksien vastaisesti asiaa tovin sulateltuaan tokaisi ja asteli tyttärensä vierelle laivan laidalle. Zésiran oli pinnisteltävä kyetäkseen seisomaan suorassa toisen läheystyessä, mutta punaturkilla ei sittenkään näkynyt olevan halua hakata häntä siniseksi. Ei, kuin piittaamatta pätkäkään kuulemastaan hän nosti etutassunsa reunaa kiertävälle kaiteelle ja jäi siihen nojailemaan.

"Eiipä ole minen murheeni. Ein ole palvellut muita johtajia kuine Tartarosta, enkä tule palveleman, nousivat Rastat taie mitkä tahansa niine korkealle kuine lystäävät. Vastan itsestäni ja teoiistani aiinoastan Herralle." Zésira rohkaistui nyökäyttämään jäykästi kuonoaan toivoessaan hartaasti, että asia oli tällä loppuun käsitelty. Ja niin se olikin: Miradalla oli oman kantansa päättänyt eikä hänellä ollut intoa kuulla millä mielellä tyttärensä oli muutoksiin suhtautunut.

Kun alkoi toden totta näyttää siltä, ettei saisi selkäsaunaa tai edes läksytystä puheistaan, uskaltautui Zésira viimein rentoutumaan hitusen. Hän laski ruoskansa jalkojensa juureen ja nousi emonsa tavoin nojaamaan vasten kulunutta kaidetta. Vaikkei Mirada mitään sanonutkaan, ei hän voinut olla huomaamatta kuinka nuorikko oli viimein kasvanut liki hänen itsensä kokoiseksi. Erimuotoinenhan mustaharjaksinen oli yhä, eikä läheskään niin lihaksikas kuin emonsa, mutta silti tämä näytti viimein... Kypsynyt täysikasvuiseksi. "Sanoit... Taisit sanoa aiemmin Rastat? Oletko siis kuullut, että Koeth Mustalla on pentuja?" Zésira jatkoi aihetta hienovaraisesti vaihtaen.

"Hmm, ein ole kuullut, kunhan sanoin vaine. Vanhojakin jo?" taistelukoira vastasi etäisen kiinnostuneena.

"Vanhempia kuin luulisi, ehkä parivuotiaita. Ilmeisesti ne kasvatettiin aika salassa juuri täällä laivalla. Yksi niistä on myös nimeltään Rastas, Darjeth Musta. Nykyisin Befalasin johtaja."

"Suhteiila pääse siis todela minne tahansa", Mirada kuittasi silmiään teatraalisesti pyöräyttäen.

Mustaharjaksinen tyytyi kohauttamaan välinpitämättömästi lapojaan, joten äitinsä jatkoi puhepuolen ylläpitämistä.

"Eit siten Befalasin liittynyt, hm? Taie sinne Ederan, jos sieelä kerran jo majailit? Hjóresatilla oli nääs useiita tukijoita Ederassa, enemmän kuine muiisa laumoisa yhteensä. Vaiika se muutoin melkoisen surkuhupaiisa joukko tosin onkin." Kun asian esitti tuossa valossa, olisi Edera ollut toki varsin looginen turvapaikka sellaista kaipaavalle Hjóresat-nuorikolle. Vaan epäonneeseen Zésira oli mokaillut alkoholin kanssa susilauman alueella niin pahasti, ettei hänellä ollut luultavasti enää koskaan asiaa sille suunnalle. Hyvä uutinen oli kuitenkin se, ettei Mirada näyttänyt tietävän noista tapahtumista mitään.

"Tahdoin lähelle Lahkon uutta tukikohtaa, tätä alusta. Enkä... En oikein tiedä haluavatko muut hjóresatlaiset minua sinne. Tai Ister lähinnä. Kun viimeksi tapasimme..." Koirasuden sanat haipuivat pois, kun hän enemmänkin tunsikin näki äitinsä silmät, jotka olivat yllättäen kääntyneet varsin myrkyllisiin häntä kohti. Huomio sai nuorikon hämmentymään, sillä hän ei ollut varma mitä oli mennyt sanomaan

väärin. Jos arpikasvo ei ollut tullut turhan pahasti edes Hjäresatin hajoamisesta, mikä ihme hänet nyt sai mulkoilemaan jälkeläistään kuin ruttoa kantavaa rottaa?

"Isterin? Mite sine sen ihrakasan mieelipiteistä välität? Saati mite hänen seurasan kuvitelit tekeväsä?" vanhempi naaras tivasi ja sai Zésiran tuntemaan olonsa taas kerran kertakaikkisen tukalaksi. Olihan rento äiti-tytär-tuokio jo harvinaisen pitkään tässä kestänytkin.

"En, en... Itsehän sanoit, että Ederassa on Hjäresatin tukijoita, ja Ister nyt vain oli yksi meistä--"

"Pakola liitety mitän tekemätön vätys! Luulisi jopa sinelä olevan sen verran järkeä, etä olisit valinut liitolaiisesi tarkemmin", puolikasvoista vartiokaartijohtajaa sietämätön koira ärisi.

"Ei Ister mikään liittolainen ollut, vaan... Vaan..."

"Niin?"

Yleensäkin heikkolahjaisena sanaseppona huomasi Zésira puhuneensa itsensä pahemman kerran pussiin. Hän ei todellakaan osannut selittää mikä Ister oli hänelle, sillä siihen ei olisi taidokkaammakaan puhujan sanavarasto riittänyt. Mikäli raitaturkit olisivat tienneet jotakin Facebookin ihmeellisestä maailmasta, olisi nuorempi voinut määritellä olevansa puheena olevan puolisuuden kanssa "vaikeasti määriteltävässä suhteessa", mutta Internetiä tuntemattomana päätyi hän pysyttelemään vaiti. Sekään ei tosin ollut vaihtoehtona järin kannattava, sillä hiljaisuuden aikana veteli Miradan veitsenterävä mieli aivan omat johtopäätöksensä tyttärensä perin juurin kiusaantuneesta olemuksesta.

"Mite se saasta on tehnyt sinele? Pakotiko se sinet johonkin?" taistelukoira tiukkasi silmiään siristäen, kuin voiden siten nähdä suoraan toisen heikoksi valahtaneen suojamuurin lävitse. Ja niinpä hän jälkikasvunsa mielenliikkeet hyvin tuntevana naaraana oikeastaan näkikin.

"Ei, ei... Pakottanut", mustaharjaksinen kielsi ja näytti suorastaan vääntelehtivän turkkinsa sisällä.

"Suostuteli sinet vapaaehtoisesti leikkikaluksen, mite? Sanotko, etä niine se meni? Voie, kuiinka mine lupan tehdä siite irstaasta uroksenpuolesta *entisen* uroksen kun seuravan kerran näen! Hirtän sen omiin vehkeisinsä ja syötän sille..." Mirada jupisi loikatessaan pois kaiteelta ja ryhtyessään askeltamaan ärtyneesti edes takaisin pitkin kantta. Zésira oli melko varma ettei voisi tehdä enää mitään tilanteen selvittämiseksi, sillä äitinsä pää oli kertakaikkisen mahdoton käännettävä, mutta silti hän tunsu tarpeekseen edes yrittää. Hän ei yksinkertaisesti halunnut jättää taistelijlle mielikuvaa tapahtumista, joita ei loppujen lopuksi ollut edes koskaan tapahtunut!

"Äiti, kuuntele nyt! En tehnyt mitään, en *sanonut* tehneeni mitään mitä kuvittele--"

"Oletko sine unohtanut kaiiki mite olen päähäsi vuosien varrela takonut?" Mirada jatkoi eikä toden totta suonut minkäänlaista painoarvoa mustaraitaisen selittelyille.

"Tajuatko, eten edeleenkän tahdo sinen jatkavan sukuani! Olet liian heiiko edustaman dorso hazardin sukulinjaa, olet häpeäksi sille, mite isäntäni loi. Jo sinen olisi pitänyt kuoleman heti synnytyäsi, joten et todelakan saa hankiuutua kantavaksi etenken sen maailman pateetisimman sydäntautiriskin toimesta. Kuuletko mite mine sanon? Kuuletko?"

Trezésira Diora ei kuullut. Hän oli emonsa tavoin lakannut nojailemasta kaiteeseen ja kääntänyt katseensa jaloissaan makaavaan aseeseen. Vaikka ruoska oli osoittautunut hänelle monet kerrat korvaamattomaksi apulaiseksi, muistui mieleensä nyt vain se, miten se oli hänelle hankittu. Hänen siskonsa, perheen vahva taistelijalupaus, oli karkotettu niskuroimisen takia kuolemaan yksin jonnekin ja jäljelle oli jäänyt ainoastaan Zésira, jatkuvasti pettymyksiä tuottanut mutta niin kovasti yrittänyt heikko lenkki. Mirada oli tuonut hänelle ruoskan, koska hän ei pärjännyt ilman aseita yhdellekään vahvemmistä sukulaisistaan. Ei hän ollut pärjännyt tosin edes aseensa kanssa, mutta mitä se loppuviimein todisti? Niin Mirada kuin Tartaroskin olivat suorastaan ylimaallisia taistelijoita, joiden tasolle yltäminen olisi ollut huima suoritus millaiselta koiraeläimeltä tahansa. Mutta vaikkei ollutkaan yhtä voimakas tappelija kuin vanhempansa, oli Zésira palvellut Herraansa erinomaisesti ja onnistunut pitämään huolta itsestään. Hän oli jopa pakottanut vastaan hangoitelleita lajitovereita Lahkon riveihin ja nykyisin hän eleli vallan mukavasti Lahkon laivalla, muiden Lahkon jäsenten hyväksymänä, vailla tarvetta piilotella Hjäresatin salaisuuksien tähden. Vaikkei hän vielä näyttänyt riittävän äidilleen, tuli naaras ehkä ensimmäistä kertaa todella miettineeksi, oliko hänen edes tarpeen riittää tuolle itseään täynnä olevalle taistelukoivavanhukselle?

"Miksi sinä tulit tänne? Tulit etsimään minua?" nuorikko lopulta kysyi ja katkaisi Miradan mesoamisen, joka oli mennyt häneltä suurelta osin tyystin ohi korvien. Yllättävänsorttinen kysymys sai punaturkin vaikenemaan, seisautumaan aloilleen ja kääntämään halveksuvan katseensa kohti nuorta koirasutta.

"Tahdoiin tulla katsoman onko ainoa perhenjäseneni vielä hengissä. Katsoman mite sinele kuulu, miten elämäsi olet päättänyt viettämän. Nyt tosin epäilen, etä olisin ollut onnellisempi jos en olisi tullut."

Taistelija lausui sanansa sellaisella intensiteetillä, että vaikka Zésira oli vastikään päättänyt kyseenalaistaan tarpeensa olla tälle mieliksi, viilsi naaraan puhdas pettymys kipeästi hänen rintaansa. Hän ei kuitenkaan lähtenyt noin vain perääntymään uudesta kannastaan, vaan yritti seisoa sen takana - vaikka sitten ääni väristen ja häntä koipien väliin pyrkien.

"Ehkä sitten tiedät jatkossa olla tulematta. Sillä en minä tästä miksikään muutu, en en minä osaa muuttua sellaiseksi kuin sinä toivot vain siksi että sinä toivot. Olen kyllä yrittänyt. Ja vaikka en tehnytäkään Isterin kanssa mitään, ihan tiedoksesi, niin... Eikö se olisi minun asiani, jos haluaisin joskus omia pentuja? Vaikka sitten heikkoja ja surkeita kuten minä, vaikka vain--" Mirada oli kuunnellut puhetta ilmeettömänä, mutta lopulta tyttärensä röyhkeä kapinamieli kävi hänelle ylivoimaiseksi. Koira syöksyi räjähtävällä voimalla kohti nuorempaa naarasta suu ammoltaan, hampaat paljastettuna. Zésira ei kuitenkaan ollut enää avuton pentu, vaan kokeneesti ja huomattavan nopeasti hän kumartui kohti ruoskaansa ja kaappasi sen varren leukojensa väliin. Juuri Miradan loikatessa hänen kimppuunsa ja lähtiessä hamuamaan otetta hänen kaulaltaan pudottautui nuorikko vasten laivan kantta ja survaisi ruoskan luupiikin emonsa suunnalle. Mirada reagoi vastustajansa liikkeeseen ja käänsi purukalustonsa pakenijan perään, mutta piikkiä hän ei saanut samaan aikaan väistetyksi. Terä osui taistelijan alaleukaan, nirhaisi siihen pitkän haavan ja sai tämän aikoman iskun suistumaan pois radaltaan. Punaturkki kompuroi maahan heittäytyneen Zésiran päällä, potki tätä kipeästi ja sai tämän painamaan kauhuissaan silmäluomensa umpeen, mutta lopulta hyökkääjä kaikkosi ja kuului tömähävän jotakin vasten. Mustaharjaksinen naaras avasi äkisti taas silmänsä ja loikkasi seisomaan valmiina puolustamaan itseään uudemman kerran, mutta Mirada vain seiso i leuka verta vuotaen kaiteen (jota vasten hän oli iskeytynyt) vieressä ja tuijotti silmät jäätä tihkuen tytärtään.

"Sine..." naaras sihahti kuin käärme ja jännitti lihaksensa uuteen liikkeeseen, mutta jäi kuitenkin loppujen lopuksi aloilleen. Niin teki myös Zésira, ja kaksikko jämähti tuijottelemaan toinen toistaan yhtäläisen hyttävillä silmillään hyväksi toviksi.

Lopulta usean minuutin kuluttua vavahdutti kaukaa kaikuva ukkosen jyrähdys maisemaa ja sai molemmat koiraeläimet kääntämään samanaikaisesti katseensa pois tuijotuskilpailun pauloista. Vasta nyt äskeisten tapahtumien koko mittavuus alkoi hahmottua niin äidille kuin tyttarellekin. He olivat ottaneet lukuisia kertoja yhteen niin harjoitusmielessä kuin enemmän tai vähemmän tosissaankin, mutta koskaan ennen Zésira ei ollut saanut äitinsä rangaistusmielessä aloitettua yllätyshyökkäystä tyystin torjutuksi - ei, koska hän ei ollut oikeastaan rohjennut sitä edes yrittää. Jos taistelu olisi jatkunut pidemmälle, olisi Mirada varmasti yhäkin saanut tyttärensä murskatuksi pienen ötökän tavoin otteeseensa, mutta... Asiat olivat siitä huolimatta muuttuneet. Kaksikon väliset voimasuhteet olivat järkkyneet, eikä vanheneva Mirada ollutkaan enää epätoivoisen ylivoimainen vastustaja aikuiseksi kasvaneeseen jälkeläiseensä nähden. Zésiralla taasen ei ollut enää mitään syytä taipua äitinsä nyrkin alle ilman vastarintaa nyt, kun tottelevaista tytärtä toivonut Tartaros oli kuollut. Pelkästään Miradan itsensä vuoksi ei mustaraitainen ollut nimittäin tätä koskaan totellut, vaan kunnioitus isää kohtaan oli ollut vaakakupissa huomattavan paljon painavampi punnus.

Kun vanhat kaavat ja tavat oltiin näin rujosti revitty maan tasalle ja tallottu mutaan, kun tytär lakkasi alistumasta äitinsä edessä, oli jokin mennyt muuttunut kertaheitolla uudeksi. Vaikkei muutos ehkä ollut pelkästään paha asia, oli se kuitenkin pelottava kohdata silmästä silmään, eikä naaraista kumpikaan näin ollen tahtonut enää katsoa toistaan kohden. Mirada kääntyi kohti synkkenevää merimaisemaa siinä missä Zésira istuutui aloilleen, laski ruoskansa taas puiselle kannelle ja jäi tuijottelemaan sitä. Nuorikon mielestään koko tilanne oli jo sanojen ulkopuolella, mikään puhuttu ei olisi voinut tehdä sille mitään hyvää. Punaturkkinen taistelija oli kuitenkin toista maata ja avasi ennen pitkää taas sanaisen arkkunsa. "Nyt tiedän missä sine asut, joten tiedä sinekin minen olinpääikani. Kotini on nykyisin saaren eteläkärjen kallioilla, luoolasa." Zésira ei tiennyt mitä hänen pitäisi tiedolla tehdä, joten hän jatkoi yhä vaitonaista jurottamistaan. Mirada lähti sen sijaan yhtä tassua ontuen - hän oli loukannut sen lievästi kompuroidessaan lyhyen kamppailun tuoksinassa vastustajansa päällä - astelemaan kohti laivan laskusiltaa, selvästi aikeenaan jättää paatti saarineen taakseen.

"Osaatpahan sitten vältellä paikkaa... Taie etsiyytyä sinne, sama se minele. Mine ein kuiitenkan enä sineä lähde hakemalla hakeman. Et ole selvästikään enää emon huoolenpidon tarpeesa." Tietämättä olivatko kylmäsävyiset sanat tarkoitettu loukkaukseksi vai kehuksi, käskyksi pysyä poissa vai kutsuksi tulla kylään, kohotti ruoskankantaja viimein katseensa ylös vain nähdäkseen äitinsä laskusiltaa pitkin kauemmaksi loittonevan selkämkyksen. Nuorikko tajusi sen olevan hänestä itsestään kiinni, näkisikö hän

nyt punaturkin viimeistä kertaa elonsa aikana. Vaikka ajatus ikuisesta erosta ei koskaan ollut kiusannut häntä pätkäkään, tuntui se harvinaisen ahdistavalta kun päätös sen toteutumisesta oli yllättäen säilytetty hänen omille harteilleen.

Heittämättä minkäänlaisia hyvästejä asteli Sanguinaria Mirada suorin tein meriveden syleilyyn ja lähti uimaan samalla, kun tyttärensä katseli hänen peräänsä silmät lasittuneina. Zésirasta tuntui, että kaikki oli yhtäkkiä lopussa: Hjäresatin hiipuminen vaikutti paljon entistä konkreettisemmalla, isän kuolema tuntui taas tuoreen kipeänä hänen mielessään, ja nyt äitikin oli lähtenyt pois. Äiti, jota jälkeläisensä ei todellakaan rakastanut ja jota hän hädin tuskin edes kunnioitti, mutta johon hän nyt huomasi jollain oudolla tavalla kiintyneensä. Ehkä nuorikon olisi joskus mentävä käymään yhteisten alueiden luolilla... Ehkä, ehkä ei. Ei ainakaan nyt, ei huomenna, ei lähitulevaisuudessa. Poltetut sillat kytisivät vielä pitkään liian kuumasti, jotta niiden jäänteitä olisi ollut miellyttävä lähteä tonkimaan. Sen sijaan ensimmäistä kertaa laivalle asettumisensa jälkeen Zésira tiesi, että tästä noustessaan hän suuntaisi aivan tiettyyn hyttitilaan, joka kätki uumeniinsa mojovan varaston Ederan kartanolta tuttuja pulloja. Vaikka yrittäisikin tällä kertaa pitäytyä kohtuudessa, tarvitsisi hän kuitenkin edes hetkellisesti tuttua unohduksen tuomaa turvaa, jotta pääsisi yli tämän aamupäivän yhdellä rytinällä mukanaan tuomista tapahtumista.

Ukkosen jyrähtäessä nyt jo uhkaavammin katosi Mirada viimein pieneksi pisteeksi tummana vellovien aaltojen sekaan, jolloin Zésira nousi tärisevin jaloin seisomaan ja lähti astelemaan kohti laivan sisätiloja. Pian sateen ensimmäiset pisarat jo lankesivatkin kastelemaan naaraan pentuajan savuavia raunioita samaa tahtia, kun alkoholi teki tehtävänsä ja veti tiedottomuuden pimeään rauhoittavaa huppua hänen tunteettomien, mutta kyynelten kostuttamien silmiensä peitoksi.
